

eller tilstrækkelig Interesse til en virkelig forstærkt Skovkultur, og fordi Delæggelsen af en enkelt Lod i sammenhængende Skov ikke blot drager til Følge for en enkelt Eier, men ogsaa kan ødelægge Skovene for Naboerne, der, selv med de største Anstrængelser og Opoffrelser, ikke ville kunne besyttede deres Skov, naar først det Børn, som laae i dens Sammenhæng, er brudt, og saaledes Bindene og andre fjendtlige Magter (hvortil jeg ogsaa regner Stude og Kjør) ere løsladte mod samme. Jeg troer altsaa, at det i høi Grad vilde være fordærveligt at fravige den bestaaende Lovgivning og Praxis, og at tværtimod enhver Bestræbelse for at redde, hvad der af Skove endnu kan reddes, væsentlig maa gaae ud paa saavidt muligt at faae de smaa udskiftede Skovlodder forenede i sammenhængende Skove paa samme Gaard. Dette lader sig imidlertid ikke gjøre ved Strøfskove, og disse kunne derved uden Skade afhændes, naar de kun ikke derved udstyffedes i mindre Parter end de allerede ere. Dette menes med, at de kun maae afhændes „samlede“, eller maaskee bedre „udeelte“, saa at en Mand, der eier flere adskilte Skovlodder, ikke er forhindret fra at sælge den ene af dem og derimod beholde de andre. Ved den Revision, som dette Udkast nødvendigviis vil komme til at gjennege mellem anden og tredie Læsning i Udvalget, vil det naturligviis komme under Overveielse, om dette Udtryk skal foretrækkes, og om det af den ærede Indenrigsminister omhandlede „ubestemte“ ved Magelæg kan bortfalde, deels om der kan være Anledning til at optage en vis Bevillingsret ogsaa for Sammenlægningen, hvilket kan være saameget mere nødvendigt, som jeg ikke antager, at Sammenlægningsfriheden er steet tydeligst ved den igaar stedfundne Afstemning.

Rosenvorn: Naar Slutningsparagrafen

i nærværende Forslag blev staaende, da kan en Bestemmelse som § 12 ikke undværes; men i det Tilfælde, at man maatte komme til det Resultat at forkaste den i saa almindelige Udtryk affattede Slutningsparagraf og saaledes bibeholde de Bestemmelser i den tidligere Lovgivning, som ikke udtrykkelig ere forandrede ved nærværende Lov, da vil det deraf være en Følge, at saadanne Bestemmelser blive ved Magt, og at altsaa i nærværende Tilfælde § 6 i Forordn. af 3die December 1819 blev staaende. Dette sidste Resultat skulde jeg nu ansee for ret heldigt; thi § 6 i Forordn. af 3die December 1819 forekommer mig bedre end § 12 i nærværende Lovforslag, navnlig saaledes som Sagen vil stille sig, naar Udvalgets Forslag til § 15 og den hele Maade, hvorpaa Udvalget har taget Sagen, gaar igjennem. Forordningen af 3die December 1819 siger nemlig, at Skov eller Skovlodders Udskifning kan ikke ventes bevilget i mindre Lodder end 100 Tdr. Land geometrisk Maal, og det endda ikke, uden at saadanne Delinger kunne finde Sted uden Skade for Skoven. Dette sidste, at Deling i Lodder paa 100 Tønder Land ikke kan udføres, naar Skoven derved lider aabenbar Skade, vil falde bort, hvis § 12 vedtages saaledes som den foreligger, og Slutningsbestemmelsen ogsaa vedtages, efter som derved Enhver faaer en bestemt Udgang til at fordrø en Udskifning anerkjendt for rigtig af Indenrigsministeriet, naar dette ikke kan paavise en Lov, der er udtrykkelig derimod. Saafremt man altsaa tør haabe, at den almindelige Slutningsparagraf udgaaer, saa vil jeg ogsaa finde det rettest at nærværende Paragraf udgaaer, og at det forbliver ved de ældre Bestemmelser.